

Ragnhild Andersen: Desværre lykkedes det ikke ved dette lovforslags anden behandling af få vedtaget det ændringsforslag, mit parti stillede ved den lejlighed. Det gik som bekendt ud på at hæve indtægtsgrænserne, når det drejer sig om det offentlige udlæg af bidrag til enlige mødre, op til sygekassegrænserne eller det, vi kalder grænserne for ubemidlet i folkeforsikringslovens forstand. Vort ændringsforslag blev forkastet, først og fremmest med den motivering, at indtægtsgrænserne derved ville komme for højt op. Man har fra de forskellige partiers side gjort gældende, at grænserne så ville komme så højt op, at selv mødre med forholdsvis høje indtægter derved fik mulighed for at få bidraget forskudsvis udbetalt. Jeg er ikke enig i disse betragtninger, men må stadig sammen med mit parti mene, at indtægtsgrænserne principielt helt bør bortfalde, så at alle mødre, der arbejder udenfor hjemmet for at forsørge deres børn, får sikkerhed for at få normalbidraget forskudsvis udbetalt.

Selvom jeg imidlertid principielt må stå fast på dette standpunkt, har jeg dog siden lovforslagets anden behandling spekuleret på, hvordan det da vil være muligt at hjælpe de mange tusinde enligt stillede mødre, som arbejder hele deres liv for at forsørge deres børn og skaffe dem en uddannelse, når vi altså ikke kunne komme igennem med vort ændringsforslag om at lade indtægtsgrænserne bortfalde eller hæve dem op til sygekassegrænserne. Ærede medlemmer og ordførerne for de forskellige partier har jo her i tinget givet udtryk for, at de — ligesom jeg og mit parti — ikke var tilfredse med de nugældende indtægtsgrænser, men anså dem for for lave. Jeg har da undersøgt betænkningen fra den kommission, som i årevis arbejdede med de enlige mødres problemer, for at se, hvilke forslag den har stillet. Jeg har tidligere nævnt, at kommissionen stillede det primære forslag, at indtægtsgrænserne burde bortfalde; det er der imidlertid ingen sympati for her i salen. Men kommissionen går et skridt videre, og jeg vil gerne have lov til at belyse, hvilket resultat kommissionen kommer til; jeg har tidligere påpeget, at denne kommissionsbetænkning om „Den enlige moder“ er afgivet og underskrevet af først og fremmest Danske Kvinders Natio-

nalaråd, Dansk Kvindesamfund og Kvindeligt Arbejderforbund; bag betænkningen står altså de største kvindeorganisationer i vort land; bag den står et medlem af den høje regering, den højtærede handelsminister, fru Lis Groes, og desuden det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne have lov til at citere fra kommissionsbetænkningens side 155, hvor der står:

„Forsåvidt det ikke lader sig gennemføre på een gang helt at forlade indtægtsgrænsen, må kommissionen mene, at de nuværende indtægtsgrænser bør forhøjes.“ Det ønsker man for det første, og videre siger man så:

„Der er derfor efter udvalgets opfattelse rimelig grund til i alt fald at forhøje indtægtsgrænsen f. eks. til 8 000 kr., således at den kommer til at svare omtrent til den ufaglærte mandlige arbejders løn med fradrag af skatter m. v. (men uden fradraget svarende til det samlede normalbidrag).“

Dette er kommissionens, om jeg så må sige, subsidiære forslag, og kommissionen begrundet det med følgende bemærkninger:

„Dette kan efter kommissionens opfattelse ikke anses for urimeligt, idet et ikke ubetydeligt antal familier vil have mere i indtægt på grund af hustruens erhverv, mandens bierhverv m. v., og derfor bør man retteligt ikke sammenligne med en familie, der alene lever af en ufaglært arbejders løn, men tage hensyn til familiens øvrige indtægter, således som de f. eks. fremgår af undersøgelserne over pristalsfamiliens indtægtsforhold. Man skal endvidere henviser til det ovenfor (s. 154) anførte om barnets behov for en særlig støtte.“

Det høje ting vil altså se, at de 8 000 kr. ikke er et beløb, jeg tilfældigt har valgt; det er et beløb, som en kommission efter årelange studeringer og analyser over, hvor fattigt og vanskeligt de enlige mødre har det, er kommet til — ikke som en primær, men som en subsidiær løsning, for såvidt det ikke skulle være muligt at få indtægtsgrænserne til helt at bortfalde.

Jeg har nævnt dette, fordi jeg antager, at det, når et sådant forslag er stillet i betænkningen om „Den enlige moder“, må være lettere, ja, næsten uundgåeligt for